

[J. O. Krag.]

fang, end de ønsker, tvang dem til at opkræve højere kommunale skatter, end de ønsker. Det er i og for sig, hvad vi har fået at vide.

Men ikke engang det fremtræder som et klart program. Jeg tror, at regeringen står med tomme hænder. Når man taler så foragtligt om løsninger, der på kort sigt i hvert fald kunne rette noget op på en fortvivlet økonomisk udvikling, der bekymrer erhvervene, bekymrer befolkningen som helhed, ja, så er det, fordi man ikke har nogen forslag, man kan enes om. Denne trepartiregering startede med at enes om visse ting, man ville gøre. Denne fond af enighed er nu brugt op. Man er renonce. Man har ikke mere at komme med, og derfor søger man at skyde det hele ud i fremtiden.

Det var vel også den egentlige grund til, at statsministeren sagde nej til et af de mest usædvanlige tilbud, der fra en opposition i dansk politik er givet til en regering i vanskeligheder. Vi tilbød fra socialdemokratiets side sammen med regeringspartiet, sammen med folketingets øvrige partier, sammen med erhvervene og arbejdsmarkedets parter at gå ind i en åben forhandling om, hvordan disse problemer skulle løses. Jeg erindrer ikke fra de år, jeg havde med tingene at gøre, at oppositionspartierne kom med tilsvarende tilbud. Vi fremsatte tilbuddet. Vi blev afvist, formentlig fordi regeringen ikke ønsker at lægge kortene på bordet og vise, hvor store vanskelighederne og problemerne i virkeligheden er, og fordi regeringen ikke ville sidde ved et forhandlingsbord og være nødt til at erkende, at den står med tomme hænder, den står rædløs.

Arne Larsen: Det skal blot være et par enkelte bemærkninger i anledning af diskussionen mellem hr. Helge Nielsen og statsministeren angående boligbyggeriets situation i dag og den kommende tid. Jeg synes ikke, at vi gennem statsministerens svar fik noget som helst klart billede af, hvad regeringen egentlig vil. Hvilken stilling tager regeringen egentlig til rentesikringsordningen? Skal den opretholdes, skal den forringes, eller hvad er meningen?

Da vi i sidste samling behandlede en række boliglove og vi fra SF's og socialdemokratiets side forlangte kvotaen for det rente-

sikrede sociale byggeri udvidet fra 12.000 til 18.000 lejligheder årlig, blev vi stillet over for det tilbud, at såfremt vi ville gå med til en forringelse af rentesikringsordningen, var regeringspartierne villige til at udvide kvotaen noget. Er det de samme tanker, der nu er dukket op igen? Er det det, statsministeren mener, når han ikke siger noget om, hvorvidt rentesikringsordningen skal forbedres eller forringes?

Rentesikringsordningen gennemførtes jo i 1966, også med mit partis stemmer, fordi alle dengang erkendte, at renteniveauet var alt, alt for højt, dengang ca. 9 pct., i dag er det oppe i nærheden af de 11 pct. Se, efter min ringe mening må det da være det rene galimatias at komme ind på tanker om en forringelse af rentesikringsordningen. Så længe vi har dette vanvittig høje renteniveau, der fordyrer boligomkostningerne så uhyggeligt, at der af en jævn lønmodtagerindtægt snart går op til 30 pct. til dækning af boligudgiften i nyt byggeri, kan det efter min opfattelse overhovedet ikke komme på tale at forringe denne ordning. Tværtimod burde noget gøres for at forbedre den, der burde gøres noget effektivt for, at de eksisterende forhold snart blev bragt til ophør.

I forbindelse med rentesikringsordningen, der jo skal aftrappes over en 8-årig periode i det forfængelige håb, at der i løbet af denne 8-årige periode var indtrådt normale forhold på rentemarkedet — et håb, som efter alt at dømme ikke slår til, hvis der ikke gøres ganske alvorlige anstrengelser fra regeringens side — gennemførtes den generelle boligsikringsordning til alle med husstandsindkomster under 40.000 kr. i erkendelse af, at trods rentesikringsordning ville meget nyt byggeri blive så dyrt, at mange mennesker ikke havde råd til at få en bolig her; derfor måtte man gennem boligsikringsordningen hjælpe sådanne familier. Inflationen fortsætter, priserne stiger, og lønningerne halter bagefter; skatterne stiger, og købekraften udhules, hvilket alt sammen taler for en forbedring af boligsikringsordningen, efter min opfattelse helst med en indbygget pristalsregulering. Ellers vokser alt for mange familier ovenud af boligsikringen, uden at deres økonomiske status på nogen måde er blevet forbedret, tværtimod — og ringere vil de blive stillet, såfremt man fratager dem boligsikringen. Derfor må det være helt